

טקס הענקת התואר, מכללת חמדת הדרום
 מסיימי תואר שני, מחזור ו'
 דבר נציגת הבוגרים,
 טלי סויסה.

נשיאות נכבדה, נכבדי ומכובדי,
 פרופ' שאול קרקובר, נשיא המכללה,
 פרופ' אלי זמסקי, ראש ביה"ס לתואר שני וראש התכנית 'חינוך מדעי',
 דר' זוהר טל, ראש התכנית 'ניהול וארגון מערכות חינוך',
 פרופ' אביגדור שאנן, ראש התכנית 'תרבות יהודית בזיקתה לתנ"ך והוראתה',
 דר' ירון זילברשטיין, רכז התכנית 'תרבות יהודית בזיקתה לתנ"ך והוראתה',
 בני משפחות הבוגרים,
 ואחרונים חביבים, חבריי וחברותיי, בוגרים יקרים.

אני גאה ובעיקר מתרגשת לעמוד לפניכם היום על בימה זו, כנציגת המחזור שזה עתה סיים את לימודי התואר השני.

חברי וחברותיי לספסל הלימודים, אז ככה זה מרגיש לעמוד על קו הסיום...
 המקום בו אנו עומדים היום הוא ציון דרך.
 דרך ארוכה ומפותלת שצעדנו יחד, כדי להגיע ליום הזה.

דרך שהתחילה לפני שלוש שנים בחדר קטן בבניין תואר שני, כשכל אחד מאתנו ניסה בתורו להעלות בזיכרונו דילמה חינוכית מפוצצת וייחודית שאף אחד לא התמודד איתה קודם מעולם, כזאת שתיחרט בזיכרונו של שלושה מכובדים ותיפתח בפנינו דלת כניסה אחת.

והדלת נפתחה.

כשהתחלנו את דרכינו כאן, במכללת חמדת הדרום, חלקינו כבר הספקנו לשכוח איך נראים מסדרונות האקדמיה. כללי הכתיבה האקדמאית כבר הספיקו לעדכן גרסה, וגופן אחד בשם דיוויד, גודל 12, עתיד לשנות את חיינו לנצח.

אנחנו זוכרים היטב את התחושות שליוו אותנו אז ובמהלך לימודי התואר.
 זוכרים איך בימים הראשונים הסתובבנו ככה, בראש מורם, בחזה מתוח, ובחיוך של 'לא תנצחו אותי', עד שנתקלנו לראשונה בצמד המילים: מחקר כמותני.
 זוכרים סטטיסטיקה, והסתברות, וסטטיסטיקה הסתברותית,
 מבחן חי ומבחן טי ומבחן אל תצחיקו אותי...
 זוכרים את המרדף אחרי החניה בשמונה וחצי, ואת המרדף אחרי החלב בשמונה ארבעים.
 את ההתרגשות, שלא לומר ההיסטריה, לפני הגשת עבודה סמינריונית.
 את החיוך המרוח על פנינו כשהצטלמנו לתמונת מחזור.

ארבעה סמסטרים של תקווה לצד ייאוש, עקשנות לצד תסכול והצלחות שזורות בלחץ מורט עצבים...

וכן, זוכרים גם המון רגעים של צחוק. אותם רגעים שהחזיקו אותנו עם הראש מעל למים בתקופות הקשות והמתיקו לנו בין רגע ימים גם קשים במיוחד.

הכלים החשובים שקיבלנו כאן, אינם קשורים לתחום האקדמי בלבד, אלא דווקא לכישורי החיים: משמעת העצמית, נשיאה באחריות אישית לתהליך הלימודים, ניהול זמן מיטבי, אחריות אישית וערבות חברתית.

כל אלו ועוד, תרמו רבות לעיצוב דמותנו ואישיותנו.

אבל מעל הכול, הזכייה הגדולה באמת היא ההון האנושי הנפלא והאיכותי של הבוגרים שנמצאים כאן, חבורה שהשפיעה באופן ישיר על אוירת הלימודים החיובית במכללה.

העזרה ההדדית ביננו, הגיבוש החברתי, המטרות המשותפות לנו וקבוצת הוואטסאפ הפעילה עשרים וארבע שבע, כל אלה תרמו לנו בכל ההיבטים.

ואת כל אלו אנחנו חוגגים היום.

לא רק הצלחות ותעודות, אלא גם תחושה של שותפות אמיתית.

ולכם, צוות המכללה המסור והנכבד, מגיעה הוקרת תודה כפולה ומכופלת.

המחנך והסופר צבי שרפשטיין אמר: "כבד את תלמידך, ואל יהיו בעיניך כילדי היום, כי אם כאישי המחר".

ונדמה שמשפט זה עומד כנר לרגליכם.

האמנתם בנו לאורך כל הדרך, יצרתם עבורנו סביבה תומכת, הצעדתם אותנו קדימה אל עבר חשיבה עצמאית ויצירתית, סייעתם לנו באיזון בין לימודים אקדמיים ברמה גבוהה לבין קריירה ומשפחה, איזון הדורש מצדכם גילויי הקשבה, רגישות וגמישות אל מול מציאות משתנה ומתחדשת. ואם יש חותם שמייחד את אנשי הסגל ואת צוות המרצים במכללה זו, הוא היחס האישי והמכבד לכל אחד ואחת מאתנו.

לא יכולנו לבקש חווייה חברתית וסטודנטיאלית נעימה יותר ממה שחווינו פה!

אני אגלה לכם סוד קטן על עצמי, מעולם לא הייתי חובבת ריצות.

ועדיין, למרות שלא זכיתי להרגיש את תחושת הסיפוק של סיום ריצת מרתון, אני רק יכולה לשער שהתחושה שחבריי ואני מרגישים היום היא אולי הדבר הכי קרוב לכך.

כי בואו נודה על האמת, רצנו.

ריצת מרתון ארוכה ורציפה.

והיו רגעים קטנים בהם עצרנו לרגע, הבטנו לאחור בהתפעלות מנוף הדרך שכבר עברנו, ממלאים ריאותינו אוויר, ולמרות העייפות והשרירים התפוסים, הרגשנו לשניות אחדות סחרחורת של התעלות.

המרתון ממשיך אבל אנחנו כבר בפסגת הישג כוח הרצון שלנו.

אבל את ריצת המרתון שלנו, לא היינו צולחים לבדנו.

במעמד זה, אני מבקשת בשמי ובשם כולנו הבוגרים, להודות לכל המלווים לאורך הדרך, למי שסייע לנו להגיע עד הלום.

תודה מקרב לב לסגל המכללה, על כל בעלי תפקידיה, שעשו הכול על מנת שנסיים את המרוץ הזה, ועוד עם חיוך לא פחות.

תודה לראשי התכנית, ד"ר זוהר טל ופרופ' אביגדור שאנן, על הקמת תכנית מובנית מעניינת ומגוונת, על בחירה נהדרת של צוות המרצים, על האמון בנו ועל האמונה בדרך.

תודה לצוות המרצים היקר, על חוויית לימוד משמעותית ומפירה, על הנגישות, ההתחשבות והמענה האישי, ועל שציידו אותנו בכלים הנכונים לעבור כל משוכה ומכשול על מנת שלא נתבלבל בדרך.

תודה לצוות הניהולי ולאנשי המנהלה שדאגו שהמרוץ יתקיים כמתוכנן, בזמן הנכון ובסטנדרטים הגבוהים ביותר, ושדאגו למעטפת נוחה וקשובה שאפשרה לנו להתרכז ולהשקיע מאמצינו בלימודים.

תודה מיוחדת לגב' אביטל בצלאל, שידעה בתבונתה להכיל אותנו ואת בקשותינו הבלתי פוסקות, להאריך, לשנות, לערער ולשנות בחזרה... תודה על נכונותה לעזור ולסייע בכל שנדרש, ותמיד בנועם ובהארת פנים.

תודה למשפחות שלנו, להורים, לבעלים, לנשים ולילדים שלנו, שלאורך המסלול היו שם תמיד כדי להחזיק לנו את היד ולזרוק לנו בקבוקי מים ומילות עידוד. ברור שבלי תמיכתכם והבנתכם הכנה והבלתי פוסקת, לא היינו זוכים להגיע לקו הסיום.

והכי חשוב, תודה לרצים, בוגרי המרתון הבלתי נשכח הזה.

ברור לנו שזוהי רק ההתחלה.

זכותנו וחובתנו לנצל בתבונה את התורה הדעת והחכמה שרכשנו פה.

אבל כרגע, בואו נרשה לעצמנו לקחת רגע, לטפוח לעצמנו על השכם ולומר:

חברים, עשינו את זה!

טלי סויסה,

בוגרת תואר שני בחוג לניהול וארגון מערכות חינוך

מכללת חמדת הדרום